

— Не сжмъ ги открадналъ, дѣдо Хаджия, не сжмъ ги открадналъ. . . . Оле-ле-ле-ле, дѣдо Хаджия! Азъ не сжмъ ниго-та кралъ; мама ми ги даде Оле-ле-ле-ле, дѣдо Хаджия! Боли, дѣдо Хаджия! Оле-ле ушенце, оле-ле! Дѣдо Хаджия, боли ма!—

— А защо та азъ бия, ако не за да та боли? Азъ та бия да та боли, а не бия та да ти е сладко. Разбирашъ ли?

Такава сжщо оерация Хаджи Генчо произвожда и надъ другото момченце, и послѣ продължава своето пътешествие съ радостно сжрце и съ утѣшена душа, защото, по неговото мнѣние, дѣцата сж са вече научиле що е право и що е не право, ви-че Хаджи Генчовото благопранво семе е посѣяно вече въ сжрцата имъ. Но да ми кажа право, той не сѣкога бие момченца-та, и почѣкогашъ, на примѣръ на велик-день и на болѣда, не само че не повдига надъ хорските уши ржката си; а самъ учи. Он